

การปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง Intstructors' Performance with Respect to Ramkhamhaeng University's Professional Ethics

รัศมี ภิบาลแทน¹

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประเมิน (evaluation research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง และเพื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ ประชากรที่ศึกษาได้แก่ อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 9 คณะ จำนวน 786 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 500 คน โดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.86 แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาจำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 54.40 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (t -test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – Way Analysis of Variance) และทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffe') ผลการวิจัยพบว่า 1. อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ในระดับมากที่สุด 2. จรรยาบรรณอาจารย์ที่มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด 5 ข้อ ได้แก่ ข้อ (5) ฟังสอนนักศึกษาเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสมอภาค โดยปฏิบัติต่อนักศึกษาอย่างมีเมตตาเป็นธรรมและไม่ใช้อำนาจครอบงำแก่นักศึกษา ข้อ (1) ฟังเป็นผู้ให้ ผู้เติมเต็มความรู้ ความสามารถ ทักษะและจริยธรรมแก่นักศึกษา ข้อ (2) ฟังดำรงตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาและบุคคลทั่วไปทั้งกาย วาจา และใจทั้งต่อหน้าและลับหลัง ข้อ (3) ฟังปฏิบัติหน้าที่ด้วยจิตสำนึกรับผิดชอบ เสียสละ อดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ และข้อ (9) ฟังปฏิบัติตนด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ ส่วนอีก 4 ข้อ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้อ (4) ฟังพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง ข้อ (6) ฟังปฏิบัติหน้าที่โดยมีเสรีภาพทางวิชาการ ไม่ถูกครอบงำด้วยอิทธิพลหรือผลประโยชน์ ทั้งนี้ต้องไม่ล่วงละเมิดเสรีภาพหรือผลงานของผู้อื่น และยื่นหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง ข้อ (8) ฟังส่งเสริมและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ ปฏิบัติตนเยี่ยงกัลยาณมิตรต่อกัน และมีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัย ชุมชนและประเทศชาติ และข้อ (7) ฟังปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม 3. ผลการเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามสถานภาพทั่วไป พบว่า 3.1 อาจารย์ชายกับอาจารย์หญิง มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ชาย มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) ฟังพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สูงกว่าอาจารย์หญิง 3.2 อาจารย์ที่มีอายุต่างกัน มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์

¹ รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ต่ำกว่าอาจารย์ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปทุกกลุ่ม 3.3 อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกัน มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็น อาจารย์ มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (3) พึงปฏิบัติหน้าที่ด้วยจิตสำนึกรับผิดชอบ เสียสละ อดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ และข้อ (4) พึงพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สูงกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ 3.4 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ ต่างกัน มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการ เป็นอาจารย์ ไม่เกิน 10 ปี 11-20 ปี และ 31 ปีขึ้นไป มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) พึงพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ 21-30 ปี และอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ไม่เกิน 10 ปี มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณ อาจารย์ ข้อ (8) พึงส่งเสริมและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ ปฏิบัติตนเยี่ยงกัลยาณมิตรต่อกัน และมีส่วนร่วมในการ พัฒนามหาวิทยาลัย ชุมชนและประเทศชาติ สูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ 21-30 ปี

คำสำคัญ : การปฏิบัติของอาจารย์ จรรยาบรรณอาจารย์

ABSTRACT

This evaluation research aimed to 1) investigate instructors' performance with respect to Ramkhamhaeng University's professional ethics, and 2) to compare their performance in terms of gender, age, academic position, and teaching experience. The population of the study were 786 instructors from nine faculties of Ramkhamhaeng University. The samples of the study were 500 instructors, chosen by the multi-stage sampling method. The instrument of this study was a questionnaire, which had nine major conceptual questions; the questionnaire's reliability coefficient was 0.86. Completed questionnaires were returned from 272 instructors (54.40 %). The statistics used in data analyses were percentages, mean, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance, and multiple comparison of Scheffe's method. The results of the study were as follows: 1. Ramkhamhaeng University instructors performed at the highest level of professional ethics. 2. The five ethical standards the instructors agreed with the most were ranked as follows, from the highest to the lowest: No. 5) should teach with full effort, sincerity, equality, compassion, and fairness, and did not attempt to control students; No. 1) should be a good impart to who impart to students knowledge, ability, skills, and ethics; No. 2) should be a good role model for students and people in general by acting with good behavior, speech, and mind, both in public and in private; No. 3) perform the tasks with conscientiousness, responsibility, sacrifice, patience, honesty, good faith, and transparency; and No. 9) should be responsible to society and the country. They also observed the other four aspects of the professional ethics at a high level: No. 4) should be willing to continually improve oneself in terms of academic, personality, and vision in order to be up-to date; No. 6) should perform tasks with academic freedom and should not be controlled by any wrong influence or benefits; should not infringe the rights or works of others; and should persist in correctness; No. 8) should promote and create unity among people and treat others with true friendship and be part of any activities that aim to develop the University,

community, and country; and No. 7) should follow obligations ethically in all aspects of teaching, research, and academic community service, and should promote art and culture. 3. The results of the comparison of Ramkhamhaeng instructors' observance of professional ethics, separated by their general status, are as follows: 3.1 Male and female instructors' professional ethics were not different, except that male instructors showed a higher level of No.4 should be willing to continually improve oneself in terms of academic, personality, and vision in order to be up-to date than female instructors. 3.2 Instructors with different ages did not have different levels of professional ethics, except instructors aged lower than 30 years old, who followed No. 7 should follow obligations ethically in all aspects of teaching, research, and academic community service, and should promote art and culture at a lower level than did the older instructors. 3.3 Instructors with different academic positions performed no differently, except that instructors who held academic position as instructors showed a higher level of No. 3 perform the tasks with conscientiousness, responsibility, sacrifice, patience, honesty, good faith, and transparency; and No. 4 should be willing to continually improve oneself in terms of academic, personality, and vision in order to be up-to date than instructors with the position of assistant professors did. 3.4 Instructors with different level of experience showed no differences in professional ethics, except that instructors with less than 20 years and with more than 31 years of experience performed better on No.4 should be willing to continually improve oneself in terms of academic, personality, and vision in order to be up-to date than instructors who had 21-30 years experience. Also, instructors with less than 10 years of experience performed at a higher level on No.8 should promote and create unity among people and treat others with true friendship and be part of any activities that aim to develop the University, community, and country than instructors who had 21-30 years of experience.

Keywords: instructors' performance, instructors' professional ethics

บทนำ

การประกอบอาชีพใดก็ตาม ผู้ประกอบอาชีพ ล้วนอาศัยความรู้ ความสามารถ ทักษะ และประสบการณ์ในสิ่งที่ตนมีอยู่มาใช้ โดยมุ่งหวังค่าตอบแทนเป็นรายได้ เพื่อนำมาใช้จ่ายซื้อหาสิ่งของและบริการที่จำเป็นต่อการอุปโภคบริโภค สำหรับตนเองและครอบครัวให้อยู่ดี กินดี มีความสุขตามอัตภาพของแต่ละบุคคล แต่บางอาชีพเป็นงานที่ต้องให้บริการแก่สาธารณชน ผู้ประกอบอาชีพต้องอาศัยวิชาความรู้ที่ต้องพัฒนาให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง มีความชำนาญในระดับสูง หรือได้รับการฝึกฝนให้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะเจาะจงกว่างานธรรมดา การประกอบอาชีพใช้วิธีการแห่งปัญญา และมีอิสระในการทำงาน อาชีพลักษณะนี้เรียกว่า "วิชาชีพ" (Profession) เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ประกอบวิชาชีพจึงมีโอกาสนี้จะใช้ความรู้ของตนเพื่อหาประโยชน์โดยที่ประชาชนทั่วไปรู้เท่าไม่ทัน เช่น

แพทย์อาจารย์ผู้ช่วยแบบเลี้ยงไข้ ตำรวจอาจใช้ตำแหน่งหน้าที่กลั่นแกล้งประชาชนเพื่อแลกกับผลประโยชน์หรือสินบน ครูอาจเบียดเบียนหาผลประโยชน์จากศิษย์ (กุหลาบ และคณะ, 2546) ดังนั้นจึงต้องมีการควบคุมการประกอบวิชาชีพเป็นพิเศษ เพื่อให้เกิดความมั่นใจต่อผู้รับบริการและสาธารณชน องค์กร สถาบัน หรือสมาคมของวิชาชีพแต่ละวิชาชีพ ต่างเห็นความจำเป็นที่จะต้องช่วยกันควบคุมบุคคลในวิชาชีพเดียวกัน ด้วยการกำหนดมาตรฐานทางจริยธรรมของวิชาชีพสำหรับมวลสมาชิกขึ้น เรียกว่า "จรรยาบรรณวิชาชีพ" เพื่อเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติ ให้ผู้ประกอบวิชาชีพได้ยึดถือ ช่วยให้วิชาชีพมีฐานะมั่นคง ได้รับการยกย่องจากสังคม เป็นการผดุงเกียรติยศและศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพให้เจริญรุ่งเรือง

จรรยาบรรณวิชาชีพจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งสำหรับอาชีพที่เป็น “วิชาชีพ”

ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานแก่บัณฑิตในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของมหาวิทยาลัยมหิดล ณ อาคารใหม่ สวนอัมพร เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2540 (มหาวิทยาลัยมหิดล, 2540) ความว่า

การงานทุกอย่างทุกอาชีพ ย่อมจะมีจรรยาบรรณของตนเอง จรรยาบรรณนั้นจะบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ก็ตาม แต่ก็เป็นสิ่งที่ยึดถือกันว่าเป็นความดีงามที่คนในอาชีพนั้นพึงประพฤติปฏิบัติ หากผู้ใดล่วงละเมิด ก็อาจก่อให้เกิดความเสียหาย ทั้งแก่บุคคล หมู่คณะและส่วนรวมได้ เหตุนี้ผู้ปฏิบัติงานในทุกสาขาอาชีพ นอกจากจะต้องมีความรู้ในสาขาของตนอย่างลึกซึ้งชัดเจนและศึกษาให้ก้าวหน้าอยู่เสมอแล้ว ยังจะต้องยึดมั่นในจรรยาบรรณในวิชาชีพของตน ทั้งข้อที่ควรปฏิบัติ และไม่พึงปฏิบัติอย่างเคร่งครัดด้วย จึงจะสามารถประพฤติตน ปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ได้รับความเชื่อถือ ยกย่องในเกียรติ ในศักดิ์ศรี และในความสามารถด้วยประการทั้งปวง

สภาพของสังคมในปัจจุบันที่มีความเจริญสูงสุดด้านวัตถุและเทคโนโลยีสารสนเทศ ก็มีความเสื่อมโทรมทั้งทางด้านกายภาพ และความเสื่อมโทรมทางด้านจิตใจของทรัพยากรมนุษย์ควบคู่กันไปด้วย ดังปรากฏเป็นข่าวทางหนังสือพิมพ์และสื่อสารมวลชนแขนงต่างๆ ปัญหาที่สะท้อนให้เห็นถึงความบกพร่องทางจริยธรรมและจรรยาบรรณทางวิชาชีพเกิดขึ้นในสังคมมากมาย ตัวอย่างเช่น แพทย์ตกเป็นผู้ต้องหาในคดีทำแท้ง คดีฆ่าหั่นศพนักศึกษาแพทย์ ศัลยแพทย์ผ่าตัดใส่ตาเทียมให้ชายชราอายุ 69 ปี แต่คนไข้ไม่มีเงินจ่ายจึงถูกควักเลนส์ตาเทียมคืน คดีแพทย์ร่วมกันฆ่าจากการวินิจฉัยคนไข้สมองตาย แล้วผ่าตัดนำไตไปขายให้กับคนไข้คนอื่น คดีฆ่าหั่นศพแพทย์หญิงที่เป็นภรรยา คดีปฏิเสธการรักษาเป็นเหตุให้ผู้ประสบอุบัติเหตุ

เสียชีวิต แพทย์รัดไขมันลดความอ้วนให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แล้วเสียชีวิตคาเตียงคนไข้ (กุหลาบและคณะ, 2546) ช่วงปี พ.ศ. 2545-2550 สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษารายงานข้อมูลการลงโทษทางวินัยร้ายแรงคณาจารย์ทุกกรณี เช่น กระทำอนาจารและข่มขืนกระทำชำเราศิษย์ ลวนลาม หรือล่วงละเมิดทางเพศนิสิต นักศึกษา ปัญหาคดียั่วยุ การขาดจรรยาบรรณทางวิชาการโดยการลอกเลียนผลงานของผู้อื่น เป็นต้น รวม 47 ราย (ครูบ้านนอก, 2551)

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับจรรยาบรรณวิชาชีพพบว่า ได้มีการศึกษาระดับจรรยาบรรณครู ประเมินคุณธรรมครูหรือระดับพฤติกรรมตามจรรยาบรรณครูในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน แต่ยังไม่พบบางงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับจรรยาบรรณอาจารย์ในมหาวิทยาลัย ประกอบกับในปี พ.ศ. 2551 มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้ประกาศข้อบังคับมหาวิทยาลัยรามคำแหงว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการพนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างมหาวิทยาลัย พ.ศ. 2551 (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2551) ในข้อบังคับฉบับนี้ได้กำหนดจรรยาบรรณาจารย์ไว้ในข้อบังคับข้อ 5 ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงว่าอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีระดับการปฏิบัติจริงตามจรรยาบรรณาจารย์อยู่ในระดับใด เพื่อมหาวิทยาลัยจะได้ใช้เป็นข้อมูลในการประกันคุณภาพการศึกษา ใช้เป็นแนวทางจูงใจให้อาจารย์ยอมรับเรื่องจรรยาบรรณ นำไปปฏิบัติ และเสริมสร้างให้เกิดขึ้นในตัวอาจารย์มากขึ้น การวิจัยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามเพศ อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประเมิน (evaluation research) ประชากรได้แก่ อาจารย์ประจำ

ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง 9 คณะ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 786 คน ขนาดกลุ่มตัวอย่างใช้ตามตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970) จำนวน 260 คน แต่เพื่อความเชื่อมั่นว่าจะเก็บข้อมูลได้เพียงพอตามเกณฑ์ จึงใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน วิธีการสุ่มตัวอย่างใช้แบบหลายขั้นตอน (Multistage random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม การปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง 9 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 80 ข้อย่อย มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.86 ผู้วิจัยได้ทำบันทึกข้อความถึงคณบดีทั้ง 9 คณะ ในมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อขอความอนุเคราะห์แจกแบบสอบถาม ให้คณาจารย์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน ได้แบบสอบถามกลับคืนจำนวน 272 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 54.40

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสังคมศาสตร์ วิเคราะห์หาค่าความถี่และค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบสมมติฐานใช้ทดสอบค่าที่ (t -test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) และการทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe' post hoc comparison)

ผลการวิจัย

1. ผลการประเมินระดับการปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยรวม มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.23$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด 5 ข้อ ($\bar{X} = 3.51 - 3.30$) ได้แก่ ข้อ (5) พึงสอนนักศึกษาเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสมอภาค โดยปฏิบัติต่อนักศึกษาอย่างมีเมตตา เป็นธรรมและไม่ใช้อำนาจครอบงำแก่นักศึกษา ข้อ (1) พึงเป็นผู้ให้ ผู้เติมเต็มความรู้ ความสามารถ ทักษะและจริยธรรมแก่

นักศึกษา ข้อ (2) พึงดำรงตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษาและบุคคลทั่วไปทั้งกาย วาจา และใจทั้งต่อหน้าและลับหลัง ข้อ (3) พึงปฏิบัติหน้าที่ด้วยจิตสำนึกรับผิดชอบ เสียสละ อดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ และข้อ (9) พึงปฏิบัติตนด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ ส่วนอีก 4 ข้อ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.20 - 2.77$) ได้แก่ ข้อ (4) พึงพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง ข้อ (6) พึงปฏิบัติหน้าที่โดยมีเสรีภาพทางวิชาการ ไม่ถูกรบง้างด้วยอิทธิพลหรือผลประโยชน์ ทั้งนี้ต้องไม่ล่วงละเมิดเสรีภาพหรือผลงานของผู้อื่น และยื่นหยัดในสิ่งที่ถูกต้อง ข้อ (8) พึงส่งเสริมและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ ปฏิบัติตนเยี่ยงกัลยาณมิตรต่อกัน และมีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัย ชุมชนและประเทศชาติ และข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณ ด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

จากการประเมินระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นรายคณะพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด 6 คณะ และมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 3 คณะ เรียงตามลำดับดังนี้

1.1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.47$) แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด 8 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับ ได้แก่ ข้อ (1) พึงเป็นผู้ให้ ผู้เติมเต็มความรู้ความสามารถ ทักษะและจริยธรรมแก่นักศึกษา ข้อ (5) พึงสอนนักศึกษาเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสมอภาค โดยปฏิบัติต่อนักศึกษาอย่างมีเมตตา เป็นธรรมและไม่ใช้อำนาจครอบงำแก่นักศึกษา และข้อ (9) พึงปฏิบัติตนด้วยความรับผิดชอบต่อสังคมและประเทศชาติ ส่วนอีก 1 ข้อ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณ ด้านการสอน การวิจัย การ

บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม

1.7 คณะเศรษฐศาสตร์ แม้โดยรวมจะมี ระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.01$) แต่เมื่อ พิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ใน ระดับมากที่สุด 2 ข้อคือ ข้อ (1) พึงเป็นผู้ให้ ผู้เติมเต็ม ความรู้ ความสามารถ ทักษะและจริยธรรมแก่นักศึกษา และข้อ (5) พึงสอนนักศึกษาเต็มความสามารถด้วยความ บริสุทธิ์ใจ เสมอภาคโดยปฏิบัติต่อนักศึกษาอย่าง มีเมตตา เป็นธรรมและไม่ใช้อำนาจครอบงำแก่นักศึกษา ส่วนอีก 7 ข้อ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ข้อที่มี ค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ (2) พึงดำรงตนเป็นแบบอย่างที่ดี แก่นักศึกษาและบุคคลทั่วไปทั้งกาย วาจา และใจทั้งต่อ หน้าและลับหลัง และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณ ด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรม

1.8 คณะบริหารธุรกิจ มีระดับการปฏิบัติ โดยรวม ($\bar{X} = 2.96$) และรายข้ออยู่ในระดับมากทั้ง 9 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับ ได้แก่ ข้อ (5) พึงสอนนักศึกษาเต็มความสามารถด้วยความบริสุทธิ์ใจ เสมอภาค โดยปฏิบัติต่อนักศึกษาอย่างมีเมตตา เป็นธรรมและไม่ใช้อำนาจครอบงำแก่นักศึกษา ข้อ (1) พึงเป็นผู้ให้ ผู้เติมเต็มความรู้ ความสามารถ ทักษะและ จริยธรรมแก่นักศึกษา และข้อ (3) พึงปฏิบัติหน้าที่ด้วย จิตสำนึกรับผิดชอบ เสียสละ อดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และ โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณ ด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

1.9 คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีระดับการ ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.92$) แต่เมื่อพิจารณา เป็นรายข้อพบว่า มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ที่สุด 1 ข้อ คือ ข้อ (1) พึงเป็นผู้ให้ ผู้เติมเต็มความรู้ ความสามารถ ทักษะและจริยธรรมแก่นักศึกษา มีระดับ การปฏิบัติอยู่ในระดับมาก 7 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากัน 2 ข้อ คือ ข้อ (4) พึงพัฒนาตนเองด้านวิชาการ

บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง และ ข้อ (5) พึงสอนนักศึกษาเต็มความสามารถด้วยความ บริสุทธิ์ใจ เสมอภาค โดยปฏิบัติต่อนักศึกษาอย่างมี เมตตา เป็นธรรมและไม่ใช้อำนาจครอบงำแก่นักศึกษา และมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง 1 ข้อ ซึ่ง เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตาม พันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณ ด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรม

2. ผลการเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติของ อาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัย รามคำแหง จำแนกตามเพศ อายุ ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ ดังนี้

2.1 อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มี เพศต่างกันมีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตาม จรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่ แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์เพศชายมีระดับการปฏิบัติ ของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) พึงพัฒนา ตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัย อย่างต่อเนื่อง สูงกว่าอาจารย์เพศหญิง

2.2 อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มี อายุต่างกัน มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตาม จรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณ ด้าน การสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ต่ำกว่าอาจารย์ที่มีอายุ 30 ปีขึ้นไปทุกกลุ่ม

2.3 อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มี ตำแหน่งทางวิชาการต่างกัน มีระดับการปฏิบัติของ อาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัย รามคำแหงไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีตำแหน่ง ทางวิชาการเป็นอาจารย์ มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (3) พึงปฏิบัติหน้าที่ด้วย จิตสำนึกรับผิดชอบ เสียสละ อดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และ โปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ และข้อ (4) พึงพัฒนา

ตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สูงกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์

2.4 อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ต่างกัน มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ไม่เกิน 10 ปี 11-20 ปี และ 31ปีขึ้นไป มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) พึงพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ 21-30 ปี และอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ไม่เกิน 10 ปี มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณข้อ (8) พึงส่งเสริมและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ ปฏิบัติตนเยี่ยงกัลยาณมิตรต่อกัน และมีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัย ชุมชนและประเทศชาติ สูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ 21 - 30 ปี

สรุปและวิจารณ์ผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีประเด็นในการอภิปราย ดังนี้

1. ผลการประเมินระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

1.1 อาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงมีระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง อยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด 5 ข้อ ระดับมาก 4 ข้อ ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริวรรณ (2544) ศึกษาเรื่อง การประเมินคุณธรรมครู สังกัดกรมอาชีวศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพ ครูด้านคุณธรรม ของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภาที่พบว่าระดับคุณธรรมของครูอยู่ในระดับมาก และพรพรรณ (2551) ศึกษาการปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ พ.ศ. 2548 และความต้องการในการพัฒนาดตนเองของครูสังคมศึกษาที่สอนระดับช่วงชั้นที่ 3 ถึง 4 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 1

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า มีการปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพในระดับมาก และไม่สอดคล้องกับผลการประเมินจรรยาบรรณอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหง ประจำปีภาค 1 และ 2 ปีการศึกษา 2551 ที่นักศึกษาเป็นผู้ประเมิน ซึ่งพบว่าจรรยาบรรณอาจารย์โดยรวมและรายข้อทุกข้อ อยู่ในระดับดี (มาก) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากครูที่สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและอาชีวศึกษา ซึ่งเป็นระดับที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี มีภาระหรือหน้าที่ของครูและวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษา แตกต่างไปจากการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพราะผู้เรียนอยู่ในช่วงวัยรุ่น มีพัฒนาการทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม ด้านสติปัญญา และด้านจริยธรรม เจริญเติบโตและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว บางคนอาจปรับตัวไม่ทัน จึงเป็นวัยที่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด ภารกิจของครูจึงต้องให้ความสนใจ เอาใจใส่ อบรมสั่งสอนดูแลรับผิดชอบนักเรียน ทั้งในเรื่องส่วนตัวและครอบครัว ดังนั้นการกำหนดจรรยาบรรณของครูจึงเน้นการประพฤติปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพ และแบบแผนพฤติกรรมตามจรรยาบรรณวิชาชีพ 5 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 จรรยาบรรณต่อตนเอง ส่วนที่ 2 จรรยาบรรณต่อวิชาชีพ ส่วนที่ 3 จรรยาบรรณต่อผู้รับบริการ ส่วนที่ 4 จรรยาบรรณต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพ และส่วนที่ 5 จรรยาบรรณต่อสังคม ซึ่งเป็นการประพฤติปฏิบัติที่ต้องทุ่มเท เสียสละ อดทน และมีความรับผิดชอบสูงมากกว่าอาจารย์ที่สอนในระดับอุดมศึกษา ส่วนที่นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงประเมินจรรยาบรรณอาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยรวม และรายข้อทุกข้อ อยู่ในระดับดี (มาก) อาจเป็นเพราะมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นสถานศึกษาและวิจัยแบบตลาดวิชา ที่ผู้ศึกษาสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองโดยไม่จำเป็นต้องเข้าชั้นเรียนที่มหาวิทยาลัยจัดให้ (พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2541, 2541) นักศึกษาจึงมีอิสระที่จะเลือกเข้าชั้นเรียนหรือไม่ก็ได้ ชั้นเรียนส่วนมากมีขนาดใหญ่ ความจุประมาณ 50-2,000 คน นักศึกษาที่เข้าเรียนประจำมีน้อย ส่วนใหญ่หมุนเวียนสลับสับเปลี่ยนกันเข้าเรียน ความสัมพันธ์ระหว่าง

อาจารย์และนักศึกษาค่อนข้างห่างเหิน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันมีน้อย

1.2 คณะที่มีระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงอยู่ในระดับมากที่สุด 3 ลำดับแรกได้แก่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะมนุษยศาสตร์ ค่อนข้างสอดคล้องกับผลการประเมินของฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษา สำนักประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งประเมินจรรยาบรรณอาจารย์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2551 พบว่าคณะที่มีผลประเมินสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ คณะมนุษยศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 คณะที่มีผลการประเมินสูงสุด 3 อันดับแรกได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลายกระบวนการที่ทั้ง 3 คณะเปิดสอนทุกภาคการศึกษา มีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนน้อย ห้องเรียนมีขนาดเล็ก บางกระบวนการวิชาต้องฝึกปฏิบัติ ฝึกทักษะในห้องปฏิบัติการ ออกฝึกสอน ฝึกงาน เพื่อหาประสบการณ์ นักศึกษาจึงต้องเข้าชั้นเรียน ทำให้นักศึกษาและอาจารย์มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันมากขึ้น เกิดความรู้ความเข้าใจและความรู้สึกที่ดีต่อกัน

1.3 คณะที่มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่อยู่ในระดับมาก และมีผลการประเมินอยู่ในลำดับที่ 9 ได้แก่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากคณะศิลปกรรมศาสตร์ เป็นคณะที่ตั้งขึ้นใหม่ล่าสุด อาจารย์ประจำร้อยละ 30 มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรี อาจารย์เกือบครึ่งหนึ่งเป็นผู้เพิ่งจบการศึกษา และอาจารย์ส่วนใหญ่ยังไม่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ จึงมีประสบการณ์ในการสอนยังไม่มากและยังไม่ค่อยมีผลงานวิชาการและงานวิจัย

1.4 จรรยาบรรณ ข้อ (7) พึงปฏิบัติตามพันธกิจอย่างมีจรรยาบรรณด้านการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นข้อที่อาจารย์มีระดับการปฏิบัติอยู่

ในระดับมาก และมีผลการประเมินอยู่ในอันดับสุดท้ายของทุกคณะ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอาจารย์ประจำต้องรับภาระงานตามมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำในฐานะอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว มหาวิทยาลัยรามคำแหงยังเปิดสอนโครงการพิเศษทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก นอกเวลาราชการ และ วันเสาร์ วันอาทิตย์ หลากหลายโครงการ นอกจากนี้ยังเปิดสอนตามสาขาวิทยบริการเฉลิมพระเกียรติส่วนภูมิภาคอีก 22 สาขา อาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยจากส่วนกลาง ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันออกไปสอน และเป็นอาจารย์ผู้ช่วยตลอดเวลา ภาระงานสอนที่เพิ่มขึ้นดังกล่าว ทำให้อาจารย์ไม่ค่อยมีเวลาทำการวิจัย ให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และเข้าร่วมกิจกรรมการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมลดน้อยลง

2. การเปรียบเทียบระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำแนกตามสถานภาพทั่วไป

2.1 อาจารย์ชายและอาจารย์หญิง มีระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ชายมีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) สูงกว่าอาจารย์หญิง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศิริวรรณ (2544) ศึกษาเรื่องการประเมินคุณธรรมครูสังกัดกรมอาชีวศึกษา ตามเกณฑ์มาตรฐานวิชาชีพครูด้านคุณธรรมของสำนักงานเลขาธิการคุรุสภาที่พบว่าครูในวิทยาลัยเทคนิคที่มีเพศต่างกัน มีคุณธรรมตามเกณฑ์ มาตรฐานวิชาชีพครูไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะผู้ที่เลือกประกอบวิชาชีพครูไม่ว่าชายหรือหญิงต่างเป็นผู้ที่มีแนวคิด จุดมุ่งหมาย และความตั้งใจที่จะทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และส่งเสริมให้เยาวชนได้มีความรู้ ความสามารถ นำไปใช้ในการประกอบสัมมาอาชีพ และประพฤติตนเป็นคนดี เพื่อเป็นกำลังในการสร้างประเทศชาติในอนาคตให้เจริญก้าวหน้าเหมือน ๆ กัน

ส่วนที่อาจารย์ชายมีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) สูงกว่าอาจารย์หญิง อาจเป็นเพราะอาจารย์ชายเป็นเพศที่

แข็งแรง กระฉับกระเฉง มีความเป็นอิสระมากกว่า อาจารย์หญิง จึงมีความคล่องตัวในการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการ และพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นที่ยอมรับนับถือจากผู้อื่น

2.2 อาจารย์ที่มีอายุต่างกัน มีระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปี มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (7) ต่ำกว่าอาจารย์ที่มีอายุตั้งแต่ 30 ปี ขึ้นไปทุกกลุ่ม อาจเป็นเพราะอาจารย์กลุ่มนี้ยังมีอายุน้อยกว่าอาจารย์กลุ่มอื่น ๆ เพิ่งเข้ามาเป็นอาจารย์ ยังไม่มีผลงานวิจัยและยังไม่มีเป็นที่รู้จักในแวดวงทางวิชาการ จึงยังไม่มีโอกาสได้รับเชิญไปเป็นวิทยากรในการฝึกอบรม/สัมมนา หรือได้รับเชิญเป็นที่ปรึกษา เป็นกรรมการวิทยานิพนธ์ภายนอกมหาวิทยาลัย หรือเป็นกรรมการวิชาการวิชาชีพระดับชาติหรือนานาชาติ

2.3 อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการต่างกัน มีระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่แตกต่างกัน เว้นแต่อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์ มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (3) สูงกว่าอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ อาจเป็นเพราะอาจารย์กลุ่มนี้เพิ่งสำเร็จการศึกษา เริ่มเข้าสู่การวิชาชีพ ยังมีจิตใจที่บริสุทธิ์เต็มไปด้วยอุดมการณ์ และมีความมุ่งมั่นในการทำงาน จึงปฏิบัติหน้าที่ด้วยจิตสำนึกรับผิดชอบ เสียสละอดทน ซื่อสัตย์ สุจริต และสามารถตรวจสอบได้ นอกจากนี้อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์ยังมีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณอาจารย์ ข้อ (4) สูงกว่าอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์อาจเป็นเพราะอาจารย์กลุ่มนี้เพิ่งเข้ามาเป็นอาจารย์ มีประสบการณ์น้อย จำเป็นต้องพัฒนาตนเองให้เป็นครูมืออาชีพ ที่มีความรอบรู้ทันต่อการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบัน เพื่อเป็นที่ยอมรับนับถือจากผู้อื่น เพื่อความก้าวหน้าในหน้าที่การงานของตน โดยเฉพาะอาจารย์ในมหาวิทยาลัยที่มี

ตำแหน่งทางวิชาการ ตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์ขึ้นไป นอกจากจะได้รับเงินประจำตำแหน่งทางวิชาการแล้วยังอาจได้รับสิทธิและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับงานด้านวิชาการเพิ่มขึ้นอีก อาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการเป็นอาจารย์จึงพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง

2.4 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ต่างกัน มีระดับการปฏิบัติตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่แตกต่างกัน เว้นแต่ ข้อ (4) และข้อ (8)

2.4.1 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ 21-30 ปี มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณ ข้อ (4) ต่ำกว่ากลุ่มอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ไม่เกิน 10 ปี และ 11-20 ปี อาจเป็นเพราะอาจารย์กลุ่มนี้เป็นผู้สูงวัยกำลังจะเกษียณอายุราชการและไม่ประสงค์จะขยายเวลาราชการ จึงให้ความสำคัญต่อการพัฒนาตนเองด้านวิชาการ บุคลิกภาพและวิสัยทัศน์ ให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่องลดน้อยลงไป นอกจากนี้อาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ 31 ปีขึ้นไป มีระดับการปฏิบัติของอาจารย์ตามจรรยาบรรณ ข้อ (4) สูงกว่าอาจารย์ที่มีประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ 21-30 ปี อาจเป็นเพราะอาจารย์กลุ่มนี้เป็นผู้ใกล้เกษียณอายุราชการที่ส่วนใหญ่ มีตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ประสงค์จะยื่นเรื่องขอขยายเวลาราชการของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยหรือเป็นผู้ที่ได้รับการขยายเวลาราชการออกไปแล้ว จำเป็นต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การประเมินความเหมาะสมเพื่อขยายเวลาราชการ ซึ่งหลักเกณฑ์สำคัญนอกจากต้องมีการเรียนสอนตามมาตรฐานภาระงาน ขั้นต่ำในฐานะอาจารย์ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาแล้วยังต้องมีบทความทางวิชาการที่ได้รับตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการเฉลี่ย ปีละ 2 ครั้ง หรือบทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ หรือผลงานในลักษณะอื่นที่เทียบเท่าเฉลี่ยปีละ 1 เรื่อง 3 ปีย้อนหลัง โดยต้องเป็นผลงานเผยแพร่ภายในเดือนกุมภาพันธ์ ของปีที่จะเกษียณอายุ

ราชการ (หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการต่อเวลา ราชการฯ, 2550) จึงทำให้ต้องพัฒนาตนเองด้าน วิชาการ บุคลิกภาพ และวิสัยทัศน์ให้ทันสมัยอย่าง ต่อเนื่อง

2.4.2 อาจารย์ที่มีประสบการณ์ใน การเป็นอาจารย์ 21-30 ปี มีระดับการปฏิบัติของ อาจารย์ตามจรรยาบรรณ ข้อ (8) ต่ำกว่าอาจารย์ที่มี ประสบการณ์ในการเป็นอาจารย์ไม่เกิน 10 ปี อาจเป็น เพราะอาจารย์กลุ่มนี้อยู่ในวัยสูงอายุ กำลังจะ เกษียณอายุราชการ จึงค่อย ๆ ละวางบทบาทของ ตนเอง เริ่มปลีกตัวออกจากหมู่คณะ เตรียมพร้อมจะ กลับไปใช้ชีวิตที่สงบสุขกับครอบครัวในบ้านปลายของ ชีวิต จึงลดบทบาทในการส่งเสริมและสร้างความสามัคคี ในหมู่คณะ ปฏิบัติตนเยี่ยงกัลยาณมิตรต่อกัน และมี ส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัย ชุมชนและ ประเทศชาติของตนเองลง ต่างจากอาจารย์ใหม่ ที่ ต้องการยอมรับของสังคม

ข้อเสนอแนะในการนำผลงานวิจัยไปใช้

1. ควรนำผลการวิจัยมาใช้ในการประกัน คุณภาพการศึกษา โดยแต่ละคณะอาจนำผลการ ประเมินระดับการปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณ อาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นรายละเอียด ไป ใช้เป็นข้อมูลว่าอาจารย์แต่ละคณะ มีระดับการปฏิบัติ ตามจรรยาบรรณอาจารย์อยู่ในระดับใด ซึ่งสอดคล้อง กับองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์การประเมิน คุณภาพการศึกษาภายใน องค์ประกอบคุณภาพที่ 2 ตัว บ่งชี้ 2.4 ระบบการพัฒนาคณาจารย์ และบุคลากรสาย สนับสนุนเกณฑ์ข้อ 5 มีการให้ความรู้ด้านจรรยาบรรณ อาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุน และดูแลควบคุมให้ คณาจารย์และบุคลากรสายสนับสนุนถือปฏิบัติ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2554)

2. ควรนำผลการวิจัยที่ได้ในครั้งนี้ ไปกำหนด แนวทางหรือวิธีการพัฒนาอาจารย์ในแต่ละข้อ เพื่อให้ อาจารย์นำไปประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ถูกต้อง สอดคล้องกับจรรยาบรรณอาจารย์มหาวิทยาลัย รามคำแหง

3. ควรมีการกระตุ้นให้อาจารย์เห็น ความสำคัญของการปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณอาจารย์ ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง เพื่อความก้าวหน้า ตลอดจนรักษาและส่งเสริมเกียรติคุณของตนให้สมกับ ได้รับการยกย่องว่าเป็นปูชนียบุคคล ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การประเมินระดับการปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ครั้งนี้ เป็นการประเมินภายในโดยอาจารย์เป็นผู้ประเมิน จึงควรมีการประเมินภายนอกโดยนักศึกษาและบุคคลที่ เกี่ยวข้องเป็นผู้ประเมิน

2. แบบสอบถามที่ให้นักศึกษาและบุคลากรที่ เกี่ยวข้องเป็นผู้ประเมินระดับการปฏิบัติของอาจารย์ ตามจรรยาบรรณอาจารย์ในแต่ละข้อ ควรกำหนดเป็น ตัวบ่งชี้พฤติกรรมตามจรรยาบรรณอาจารย์ของ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณคณาจารย์ 272 ท่าน ที่กรุณาตอบ แบบสอบถามทำให้ได้ข้อมูลเพื่อนำมาดำเนินการวิจัย จนสำเร็จ และขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยผ่านสถาบันวิจัยและพัฒนา

เอกสารอ้างอิง

- กุหลาบ รัตนสังฆธรรม, พิสมัย เสรีจรกิจเจริญ และวิไล สติธยเสถียร. 2546. การศึกษา วิเคราะห์ สังเคราะห์ ภาพรวมจรรยาบรรณวิชาชีพในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- ครูบ้านนอก. 2551. ค้นเมื่อ 25 กุมภาพันธ์ 2552, จาก www.kroobannok.com/view
- พรพรรณ ดวงปาโคตร. 2551. ศึกษาการปฏิบัติตาม มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. 2548 และความต้องการในการพัฒนา ตนเองของครูสังคมศึกษาที่สอนระดับช่วงชั้น ที่ 3 ถึง 4 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา เขต 1 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

- วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. พึ่ง
ส่งเสริมและสร้างความสามัคคีในหมู่คณะ
ปฏิบัติตนเยี่ยงกัลยาณมิตรต่อกัน และมีส่วน
ร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัย ชุมชนและ
ประเทศชาติขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2541.
2541. ราชกิจจานุเบกษา, 115 (24ก), 2.
มหาวิทยาลัยมหิดล. 2540. พระราชดำรัสใน
พิธีพระราชทานปริญญาบัตรของ
มหาวิทยาลัยมหิดล. คันเมื่อ 25 กุมภาพันธ์
2552, จาก <http://www.chaoprayanews.com>
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.2551. ข้อบังคับมหาวิทยาลัย
รามคำแหงว่าด้วยจรรยาบรรณข้าราชการ
พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้าง
มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2551.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง. 2554. องค์ประกอบ ตัวบ่งชี้
และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษา
ภายใน มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2553.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริวรรณ ยิ้มแย้ม. 2544. การประเมินคุณธรรมครู
สังกัดกรมอาชีวศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐาน
วิชาชีพครูด้านคุณธรรม ของสำนักงาน
เลขาธิการคุรุสภา. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- หลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขการต่อเวลาราชการของ
ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา
พ.ศ. 2550. 2550. ราชกิจจานุเบกษา, 124
(15ง), 28 – 30.
- Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. 1970. Determining
Sample Size for Research Activities,
Educational and Psychological
Measurement. 30 (3) Autumn, 607-610.